

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

Ο πόθος του για ένα ανώτερο έρωτα. Τι έγραψε σχετικώς. Η πραγματοποίησης του πόθου του. Η συνάντησής του με την γυναίκα που ποθεύσε, όνειρεύεταν κι' αναζητούσε. Τι γράφει η ίδια για τόν Μωπασσάν. Ένα τρυφερό γράμμα του προς την άχαρημένη του. Μια θλιβερή συνάντησής. Οι δύο άρρωστοι. Η αρρώστια και ο θάνατος του Μωπασσάν

Στην Γαλλία εξακολουθούσαν να εκδίδονται κάθε τόσο βιβλία σχετικά με το έργο και τη ζωή του μεγάλου διηγηματογράφου Γκυ ντε Μωπασσάν. Γιατί ο συγγραφέας αυτός, μολονότι πέθανε πριν τριάντα και περισσότερα χρόνια από το θάνατό του δεν έπαψε να κινεί όχι μόνον με το έργο του, αλλά και με τη ζωή του, το ενδιαφέρον. Τελευταίως μια φίλη του Μωπασσάν εξέδωσε ένα βιβλίο αναμνήσεων, το μεγαλύτερο μέρος του οποίου εινε αφιερωμένο στην έρωτική ζωή του γάλλου συγγραφέως. Από το βιβλίο αυτό πληροφορούμεθα πως και για τόν Μωπασσάν, όπως και για τόνους άλλου ανθρώπου, ο έρωσ υπήρξε η μεγαλύτερη υπόθεση της ζωής του. Στόν έρωτα ο Μωπασσάν ευίσχε τις βαθύ έρωσ του χαρές. Αυτός του έινε κάποια άνακούφιση στην τόσο βασανισμένη ψυχή του. «Κουρασμένος γράφει η φίλη του, ο συγγραφέας, απ' τις μικροαγάπες και απ' τούς εφήμερους δεσμούς του με διάφορες κυρίες του κόσμου που έσκαλαίνοντο να είνε ή φίλες ενός ένδοξου μυθιστοριογράφου, έφτασε στιγμή όπου ένόησε ότι δεν είχε ακόμη συναντήσει: Έναν ειλικρινή έρωτα! Στην περίφημη για την άνησυχ ψυχή της και την πολυτάραχη ζωή της, ρωσίδα Μαρία Μπόσκιντοφ, έγραψε σχετικώς με τόν πόθο του αυτόν ο Μωπασσάν: «Όσο περνά ο καιρός τόσο βλέπω καλύτερα ότι μιά σκιά αληθινού έρωτος αξίζει παραπάνω απ' όλες τις δόξες. Αλλά τη σκιά αυτή μπορεί να την βρή κανείς τάχα;»

Την ίδια εποχή, ο Μωπασσάν έστειλε το ακόλουθο ολιγομνητικό γράμμα σε μιά πανορμένη γυναίκα, η οποία, αφού και' άρχισε είχε άποκρούσει τόν έρωτά του προσφερόθη κατόπιν προθυμότητα να συνδύη μαζί του:

«Ντενίξ, Ντενίξ! έννοηστε με καλά. Λυπηθήτε τόν έρωτά σας, λυπηθήτε την κόρη σας. Σ' εσήχητε πριν τόν άνεπανόρθο τόν κοκό γίνη. Μου κοστίζει να παίξω τόν γελοίο ρόλο τού ν' άποκρούω τόν έρωτά σας. Μά να κάνω και εσάς, που εκτιμώ και αγαπώ, εσάς την άδελφή μου, την φίλη και τήν σύζυγο που διέλεξα ανάμεσα σ' όλες, γιατί είδα ότι έχετε ανώτερα ψυχικά χαρίσματα, —εθούτητα και τιμιότητα άνδρική— να κάνω και σας ότι έκανα και τις άλλες!... Όχι, όχι, ή και διά μου δά βαστά, στη σέμη αυτή... αγαίτσει!... Ντενίξ, λεπτή ψυχή αγαπημένη, ύπαρξη έλλεικτη, θέλω να νιώσετε όλο τόν μεγαθός της εθούτητός μου, όταν σας λέγω: —Μή μ' αγαπώτε!— Εινε καθ'ήκον μου και τόν έπιτελώ. Α! φτωχή αγαπημένη φίλη, τόσο ντελικάτη, πότο πρέπει να σας αγαπώ για να σας προξενώ αυτή τη λύπη!»

Στην τελευταία φράση γράφοντας στη φίλη του ο Μωπασσάν: «Α! πόσο πρέπει να σας αγαπώ για να σας προξενώ αυτή τη λύπη!» έννοούσε ότι ή έντιμος και άθωα αγάπη που της είχε, τόν έζαινε να μη θέλη ν' άνταποκριθή στον έρωτά τη, για να ζή τη δη ουρηγή περιπλοκές στη ζωή της, πράγμα που θα έστοιχζε πολύ τίως, και θα είχε κακές συνέπειες...

Εινε άγνωστο τι τέλος έπήρε ή σχέση αυτή του Μωπασσάν με την Ντενίξ. Αν άνταπεριόθη τέλος: στον έρωτά της ή αν σιρόμενο, την οικογενειακή της γαλήνη, έπαινε να τήν συναναστρέφεται και έτσι την διευκόλυνε στό να έλασθή.

Αλλά όσπαδθήποτε εξέβλεπε και' αν ή ή σχέση του με τήν Ντενίξ γεγονός εινε ότι αυτή δεν υπήρξε ή μεγάλη αγάπη της ζωής του, ή ειλικρινής, ή βαθιά, που τόνον καιρό την λαχταρούσε και που τήν βρήκε έπιτελους. Την αγάπη αυτή τού την έδωσε μια άλλη γυναίκα.

Ένα απόγευμα που είχε πάει νά έπισκεφθή κάποια κόμησσα, στό σαλόνι της «τό έπιλωμένο με μοναδικό γύδοσι» συνάντησε έκει ή νεαρή κυρία, όμορφη, έπιφωσκακτική, νυμένη με μιά λιτή κομψότητα που τραβούσε ως τόσο την προσή. Απ' τήν πρώτη ματιή που της έφαισε ο Μωπασσάν, τούσαν εξαίρετική έντύπωση ή γυναίκα αυτή. Η κομησσα τούς σύστησε και μόλι: άντήλλαξαν μερικώς κουβέντες ο Μωπασσάν είχε κίολα κατακτηθεί από αυτήν.

Ας αφήσουμε όμως να μιλήση για τόν έρωτά της αυτόν με τόν μεγάλο διηγηματο-

γράφο την ίδια αυτή εξαίρετική γυναίκα, που αγαπήθηκε από τόν Μωπασσάν όσο καμιά άλλη γυναίκα.

«Γέμισε τη ζωή μου ο άνθρωπος αυτός (ο Μωπασσάν). Υπήρξε ο ήρωσ μου και ο Θεός μου, και δεν θα πάυση ποτέ να είνε τέτοιος! Η άνόμνησή του εινε ή μόνη γαρά της ζωής μου. Απέθανε!... Μά δεν τόν θιρώ νεκρό. Ακούω, όταν θέλω, τή ήχηρό του γέλιο, τήν βαθιά και γλυκεια του φωνή, ξανοβλέπω τόν ίδιο φαρόδ του μέτωπο, τά χρυσόσπιθα μάτια του, τά ρόδινα χείλη του κάτω από τόν φρικίασμα τού ξανθού του μουστακιού!... Ξανοβλέπω ως κι' αυτό άκόμη τού χρώμα τών κουστονιών του και τήν άπόχωση τών γ αβατών του. Και έίνω χαράς» τούτες τις γραμμές, που φαίνεται ότι τόν έγραφο του κεφάλι, τόν τόσο γλυκό και περιήφανο, έχει παραβληθεί άνάμεσα στό χαρτί και στά μάτια μου!...»

***

Τό παρακάτω άπόσπασμα ένός γράμματος που έστειλε στην «πολυαγαπημένη» του από τήν Τύνιδα, ο Μωπασσάν, τόν Δεκέμβριο τού 1887, δείχνει επίσης τόν βάθος και τόν παθος της αγάπης του αυτής.

«Από χθές τόν βράδυ σας συλλογίζομαι άκατάπαντα, μέ όλη τη δύναμη της ψυχής μου. Ένας τραλός πόθος να σας ξαναϊδω, να σας ξαναϊδώ άμέσως, έδώ, μπροστά μου, γέμιζε έξασνα την καρδιά μου. Και θα ήθελα να περάσω την θάλασσα, να διασχίσω βουνά και πόλεις, μόνον και μόνον για ν' άκουμπήσω τόν χέρι μου στόν ώμο σας, για ν' άναπνεύσω τόν άσπωμα τών μαλλών σας.

«Σε μερικώς βδομάδες, θα έγκαταλείψω τήν Αφρική. Θα σας ξαναϊδώ. Θάρρητε να με βρήτε πάλιν, αγαπημένη μου, δεν εινε έτσι.»

«Όλα αυτά όμως δεν ήσαν παρά μιά εύτυχία σύντομη, μιά εύτυχία που άλλοιμονο, σε λίγο θα χανόταν για πάντα.

Η ύπερόποιος και ή τρομερή αρρώστια, που τού έδεδηλώθη άργότερα, έκαναν τόν Μωπασσάν δύσθυμο και μελαγχολικό, τόν κατέβαλαν ψυχικώς σε τέτοιο βαθμό, όποτε έχασε όλη του τήν σωματική και πνευματική ζωτικότητα.

Η πολυαγαπημένη του ήταν άπαρηγόρητη για αυτήν την άποτομη μεταβολή τού Μωπασσάν, κατέλιγε όμως τόν πόνο της για να μη τόν λυπήση.

«Μιά από τις μέρες της περιόδου εκείνης, γράφει σ' «Απομνημονεύματά» της, ο Μωπασσάν φαινότανε πιο χλωμός και πιο κουρασμένος παρ' ότι ήταν συνήθως.

Τά μάτια του ήσαν θολά και τά βλέφαρά του κόκκινα. Μου φίλησε τόν χέρι σιωπηλός και με κούταξε με τόν μελαγχολικό έκείνο χιμάγελο που τόσο τού γνόφριζε για και που χυνότανε στό πρόσόπο του καθε φορά που ή ζωή του φαινότανε άκατανόητη και τραγική. Μιά πυκνή όμίχλη έσέπαζε τόν Παρ.σι. Τό δειλινό ήτανε σταχτι και σιωπηλό. Τα φθινοπωριάτικα αυτά δειλινά τόν μελαγχολούσαν ύπεροβλικά...»

«Τό τόσο τόν κακό έμεγάλωνε. Η κατάσταση της συγγραφέως χειροτέρευε από μέρα σε μέρα. Τόσο που στό τέλος οι γιατροί τού έπέβαλαν να πάη στά μεσημβρινά μέρη της Γαλλίας.

Τό φώς και ο γαλόζος ούρανος τή. Νοτίου Γαλλίας καλλιτέρεσαν άμέσως σχεδιν και σημαντικά μάλιστα τήν κατάσταση του. Μόλις συνήλθε, σκέφθηκε ο Μωπασσάν να έπισκεφθή την Μαρία Μάσκιντοφ με τήν όποιαν είχε άνταλλάξει πολλά γράμματα και τήν όποιαν είχε μεγαλίν περιέργειαν να γνωρίση. Πήγε λοιπόν στη βίλλα της που βριζότανε στη Νικωία. Ηταν μιά βίλλα στή: όπιας τόν ήλιο «πήχαν άφθυνα θαυράσια έξωτικά φυτά, φοινίκες, και ινιάκάλτοι.

Η Μαρία κα τοιμήνη κοντό σε μιά χερσόβια έδιόβαζε καθός όλα τ' ύπογεύματα. Τά μαγουλά της είχαν ήδη τήν ύπολητη κόκκινια τών φθισιαών. «Όταν άκουσε βήματα στόν άνω της δεινζοισιχίας σήλωσε τόν κεφάλι της και κούταξε τόν συγγραφέα. Απ' τόν βλέμμα που τούφαισε κατάλαβε ότι τόν άνεγνωρίσε. «Όπως άλωσσε και κείνος τήν άνεγνώρισε απ' τήν πρώτη ματιή.

Τι να ειλαν τάχα ο δύο αυτοί άρρωστοί, ο νευρασθενικός και ή φθισική, τη μέρα εκείνη; Βγήκε άμας από τά χείλη των καμια λέξη που να έπρόδιδε ότι τόν αισθήμα που τούς συνέδεε ήταν κάτι παραπάνω από φιλία; Κανείς δεν έξέρι. Τό μονο που ξέρουμε εινε ότι ή Μπιά-

Ο Γκυ ντε Μωπασσάν

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μια επίσκεψις σ' ένα σκατορίο

Στην περιφέρεια του Σεραγέβου, της πόλεως που έγινε διάσημη μετά τη δολοφονία του αρχιδούκους Φερδινάνδου, παρετηρήθη ότι οι αρχαίοι...

Τώδεκαν λοιπόν στα πόδια οι γέροι κι' οι κρυστάλλοι ζήτησαν και ταχύγιο στο εσωτερικό του σκατορίου, όπου κλείστηκαν στα θυραία τους περιμένοντας βοήθεια.

Εντωμεταξύ η άρκουδα με τα μικρά της είχαν ανέβει στην ταράτσα, και άφου έφαγαν τα περισεύματα του φαγητού, προχώρησαν στο προθάλαμο κι' από κει βγήκε στον κήπο, πάντα άτάραχα σαν νάταν στο σπίτι τους.

***

Πέθανε, ενώ ξυριζόταν

Σ' ένα πρόσκαιρο Ιταλικό όνομαζόμενο Σαμπροσέ κάποιος Γκιουζέππε Ντεριν, ηλικίας έξηντα χρόνων, έπήγε στο κομμάτι για να ξυριστή. Κάθισε λοιπόν πάνω στη πολυθρόνα κι' έμεινε ακίνητος, χωρίς να ειπή τίποτε, ώσπου τελείωσε το ξυρισμά.

Έπειδή όμως δεν έλαβε καμμία άπάντησι από το γέρο ο οποίος φαινόταν λιπόθυμος, έστειλε να φέρουν ένα γιατρό. Ο γιατρός άφραξε άφωσος στο κομμάτι και διαπίστωσε το θάνατο του γέρου, ο οποίος είχε σιμνή λίγα λεπτά πριν άρχισή το ξυρισμά από συγχύση! Μ' άλλους λόγους θηλάει ο κομμάτι τον ξυρίζει παθημένο!...

***

Χρυστόκοι όρνιθες

Μία γαλλική έφημερίδα δημοσιεύει την παρακάτω είδησι, από την όποια βλέπουμε ποσο γενναίωση, είναι η τύχη στους έκλεκτους της.

Τόν περασμένο μήνα κάποιος γαιοκτήμον από τη Νορμανδία που διατηρούσε ένα θαυμάσιο όρνιθοτροφείο, είδε μ' έκπληξις ότι οι κοττες του σκαρώντας με τα πόδια και με τη μωτή τους και ακατάφατες ανακάλυψαν μια μαρά έναν αληθινό θησαυρο. Ο τυχερός γαιοκτήμον έβρηκε εκεί χρυσούς νορμανδικούς σταυρούς, πολυτιμες κρυστάλλους, ένα ρολόι χρονολογούμενο από του αιώνας, διάφορα άλλα κοσμήματα και κομμάτια από καθαρό χρυσάφι κι' ακόμη μεγάλης αξίας.

Κανόνας δεν φέρει από που προέρχονται αυτά τα πολύτιμα θηρύματα. Ίαν πάση περιπτώσει ο Νορμανδός γαιοκτήμον μπορεί να λέγη ότι οι κοττες του άφίζουν περισσότερο από τη «χρυσότοκο όρνιθα» του αιώσιμου μύθου, την κοττα θηλάει που γεννάει χρυσά αυγά!...

ομοιωσεφ είδε την ίδια εκείνη βραδυά σε μία ψαλι της : «Σήμερι είδα για πρώτη φορά από κοντά και μιλήσει με τον Μωλαζσαν. Μου άρεσε. Τα ματια του μογο μου φανηκαν ανησυχασιά, ώμορφα ματια, βαθεία, μα που ώρισμενες σιγιμες στηλωνοντι παραξένα».

Το «παράξενο στήλωμα» αύο των ματιών του Μωλαζσαν ήταν μια άπ' τίς φανερότερες ενδείξεις της αρρώστειας, η όποια είχε προσβάλλει τον όργανισμό του, χωρίς νάχη όμως ακόμη εκδηλωθεί σε παραφροσύνη.

Σε λίγο όμως καιρό έξεδηλώθη και η παραφροσύνη, ή όποια έπέφερε το παιό τραγικό τέλος στο έργο πρώτα και κατοπειν στη ζωή του μεγαλειεταρου γάλλου διηγηματογράφου!...

ΑΠΟΡΙΞ ΠΟΥ ΙΚΑΝΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ

ΞΕΡΕΤΕ...

Ποιά είναι ή διαρκεια της μεγαλύτερης ήμέρας του χρόνου στα διάφορα μέρη;

Ένα γαλλικό περιοδικό δημοσιεύει ενδιαφέρονσαι ομοιοσημειωτικά με τη διάρκεια της μεγαλύτερης ήμέρας του χρόνου σε μερικες πόλεις.

Έτσι μαθαίνουμε πως ή μεγαλύτερη ήμέρα στη Στοχόλμη διαρκεί δεκαεπτες ώρες και μισή, στο Ηστορλογκ τρισημοι μήνες, στο Λονδίνου και στη Βοστώνη δεκάξη ώρες και μισή, στο Αμβούργο και στο Μπριτογκ δεκαεπτά ώρες! Στην Πετρούπολη και το Τουλπολοκ της Σιβηρίας ή μεγαλύτερη ήμέρα διαρκεί δεκαεπτά ώρες κι' ή μικρότερη πέντε, στη Νέα Υόρκη ή μεγαλύτερη ήμέρα διαρκεί δεκαπέντε ώρες, στο Μοντρεάλ δεκάξη ώρες. Στο Βαστον της Νοσβηρίας τέλος ή ήμέρα άρχίζει στις 21 Μαΐου και τελειώνει στις 22 Ιουλίου χωρίς διακοπή. Στο Τόκιο της Φιλιππίνης πάιν την 21 Ιουνίου ή ήμέρα διαρκεί οχτώοι ενκοσίδω ώρες και ή ήμέρα των Χριστουγέννων ήρ παραπάνω από τρις ώρες!...

Ποιά έποχη θερίζει στις διάφορες χώρες του κόσμου;

Άπό το ίδιο περιοδικό πληροφοροούμεθα ότι τον Ιανουάριο θερίζουν στην Αυστραλία, στη Νιζή, στη Νέα Ζηλανδία και στην Αργεντινή. Τον Φεβρουάριο στις Αιαιοιλιάς, Ίνδία, τον Μάρτιο στην Άνω Αίγυπτο. Τον Απρίλιο στη Σερβία, στην Περούα, στη Μικρά Ασία και στην Υορδία. Τον Μάιο στο Αλγέριο, στην Άσια, στην Κίνα, στην Ιαπωνία, στη Φιλοφία, στην Τυπσία και στο Μαρόκο. Τον Ιούνιο στην Ιταλία, στην Ελλάδα, στην Πορτογαλία, στην Ιαπωνία και στη Νότιον Αμερική. Τον Ιούλιο στην Αίγυπτο, στη Μέση Ρωσσία και στη Βόρειον Αμερική. Τον Αύγουστο στη Γαλλία, στη Βόρειον Εύρωπη και τον Καναδά. Τον Σεπτέμβριο στην Κοζοβία. Τον Οκτώβριο στη Σουηδία, στη Νορβηγία και στη Βόρειο Ρωσσία. Τον Νοέμβριο στο Ηερσν και στη Νότιο Αφρική και το Δεκέμβριο στη Βουλγαρία.

***

Ποια είναι ή προέλευση του ντόνιου;

Σ' ένα από τα πολυάριθμα μικρά ροπαλιόρια που βρίζονται κοντά στην περιφέρεια Μονη του όρους Μασέκ, την οποία ίδουσε ο άγιος Βενέδικτος κατά τον έκτον αιώνα, δύο κάδογοι, επειδή είχαν παρηρή τη καρφή εκείνο τους ήρους κενούς, κλείστηκαν για ώρισμένο χρονικό διάστημα μέσα σ' ένα κελιά. Για να παραμυνη τον καιρο της τρωστίας των καπνών εναρτίσται, σφύστηκαν το έζη: Πήραν μικρά αυγά λιθάκια κι' άφου τα πέλεσαν και τα έφριξαν εστιαγμένα, χάραξαν επάνω στο καθένα ώρισμενες μωδες κοκίδες. — Τα μωρίκια αυτά κι' άρριον να παίζου. Τόσο πολυ δε διασκεδάσαν μ' αυτο το παιγνίδι, ώστε όταν τελείωσε ή φυλάκιση τους και βρήκαν από το κελιά, εφαιρέσαν και σους άλλους αδελφους του μοναστηριου το μωτικό της εφρησύνης, και οι όλοι τότε κλεισθήσαν με παλιν στο πρωτόκοινο αυτο παιγνίδι.

Όλοις άπο τους παίζειν κατομήτως τότε να βρίζη ότι να τα κόκαλα και να κερθίζη στο παιγνίδι, εφαιρέσαν την έκατοποίηση του, όποις σφύστησαν οι κάδογοι ύστερα από κάθε τους βρωμά, φρονιματάς: penitenciam, penitentiam (ελεησησέμε τον Κύριον).

Η λέξη ντόνιου, ή οποία ετυμολογικέται από τους παλιούς, καθήτηροι ο έχον καρφή τα σημαίνη το γεο παιγνίδι στο οποίο δεν είχαν άδωσι ως τότε κατενα ήθηνα.

***

Είναι νέχι ή παλαιά ή μόδα των κοντών μαλλιών;

Μεγάλες συζητήσεις γίνονται αυτή την εποχή στην Ευρώπη σχετικάς με τα κοντά μαλλια. Οι περισσότεροι υποστηρίζουν ότι ή μόδα των κοντών μαλλιών είναι τόσο νέα όσο κι' ή μόδα της κομής φουότας, επάρχον όμως και άλλοι οι οποίοι λέου ότι σούδεν καινο από τον ήλιον. Οι τελευταίοι αναφέρουν ότι ή ρουαίκες της αρχαίας ελθνης έκοναν τα μαλλια τους εις ειδικήν κείωση, ή τα προσέφρασαν ως ύποια εις τους ήλιον, όποις ή Αίγύτιους και ή Φοινίκους.

Όταν όμως καμμία τους ήθελε να διατηρήση την κόμη της, ήταν αναγκασιόμηνα να προσέρρη ως ατυχήμωσιον στον ήλιον μεγάλο χρηματικό ποσό.

Άγνοουα ή Ρωμαίους έκοναν τα μαλλιά τους κομίδες, σπυγνιμ και εφρησίδες τους βελκαρα, οι όποιοι δε μπορούσαν να χωρήσουν αυτή τη βιβρωπή μόδα και γι' αυτο παρετίερανται οι βρωμολογες. Η πρώτη γυναικία που θηλώσε τα μαλλιά της εις βρωμν έμ μούτις, όποις ρεπαριμα από εις σφραγίδες, και τις εφρησίδες και τ' αρχαίματα της που δισκομύθουσι, ομολογ, ήταρ ή ζω ει' ήμω, ή όποια είναι άκαιο τα ύπομωσή βρωμολογ της μόδας αυτής.

Όλην αυτίωμη ή μόδα εφρησίδη κι' ή ρουαίκες άρριον να εφριζον τον τραχυλό τους, αλλι εκείνη και κατοπιμος τη μόδα των κοντών μαλλιών άφρησίδα κομμή είναι ή περιγρημη Νότιον της Αραβία. Η αυτοματιώδης αυτή κομμή εις είδησας την ομοια της κομής εις ειδικήν μεταβολας και αποταγής, άλλα τα αποτελεσματα της όμοια, της αυτής, δεν ήσαν όποις τα περιμετε. Το να κα χάραξον κομμή των μαλλιών της εις εφρησίδα άπλουστατα ως ύπερβολική κομμάτια εις μερους της!...

— Υπάρχουν μερικος που έδουνομεν περιουσία χωρίς νάβαι κ' εφτυσιμωμοι, όποις υποσχονν κι' άλλοι πουδχονν γυναικα χωρίς νά νοιώθουν την αγαπή της.

— Ο έρωσ, δεν είναι ο σκοπος, αλλά το μέσον της υιοσημίας. Τα ύπερβολικά πάθη είναι άγωνα.